

[Indenrigsministeren.]

ud for af økonomisk Art, jeg har stor Respekt for dem, men jeg har størst Respekt for dem, der giver Udtryk for disse Følelser ved Anvendelse af deres egne Midler. Respekten svækkes væsentlig, naar det kun er offentlige Midler, man i denne Forbindelse henviser til.

Jeg skal med Hensyn til det andet Afsnit, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) omtalte, sige, at naar det ærede Medlem mente, at man ved Fremstættelsen af dette Lovforslag har erkendt, at Loven ikke kan holde, forsikrer jeg det ærede Medlem om, at her tager det ærede Medlem ganske fejl, en saadan Erkendelse ligger aldeles ikke heri. Jeg har været paa det rene med, at Oprettelsen af disse Krisefonds kunde komme til at berede Vanskeligheder, og jeg har givet dette Udtryk i de Forhandlinger, som jeg har ført med Arbejdsløshedskassernes Ledere allerede i Sommeren og Efteraaret 1927. Jeg lod den Gang undersøge, om det var muligt i Henhold til Arbejdsløshedskasselovens Bestemmelser at yde Laan til saadanne Arbejdsløshedskasser, som vilde oprette Krisefonds. Det viste sig imidlertid, at en saadan Mulighed ikke forelaa indenfor Lovens Rammer, og jeg stillede derfor i Udsigt, at jeg, naar man var klar over, hvordan disse Forhold udviklede sig og havde ligget i det første halve Aar af Arbejdsløshedslovens Virketid, da vilde søge at tilvejebringe Mulighed for, at den fornødne Støtte blev givet, hvor Kræfterne ikke havde slaet til til Løsning af Opgaven. Det er det, der her sker. Jeg nærer det sikre Haab, at man vil gribe den Haand, der her er udstrakt, saaledes, at vi kan naa til Oprettelse af disse Krisekasser i stort Tal. Jeg regner i saa Henseende i høj Grad med de ærede Socialdemokraters gode Medarbejdskab, hvilket ogsaa i det høje Folketing har været Forudsætningen for Tilvejebringelse af den foreslaaede Ordning; thi det er jo ganske klart, at hvis man fra Arbejderledelsens Side gaar mod disse Planer, hvis man mistænkeliggør dem, hvis man søger nærmere at uddybe Paastande, som her er fremsat om, at der gennem disse Bestemmelser ikke kan hjælpes til Bunds, kan man berede Sagen Vanskeligheder, som vil komme til at gaa ud over den Befolkning, der, efter at have opbrugt den vedtægtsmæssige Arbejdsløshedshjælp, staar uden Støtte i den kommende Vinter. Det har derfor under de Forhandlinger, der førtes i det høje Folketing, været Forudsætningen, at

for saa vidt denne Lov lod sig gennemføre og alle Partier gav den Tilslutning, skulde man i Fællesskab paa bedst mulig Maade søge at udnytte de her gennemførte Regler, saaledes at man indenfor det størst mulige Antal Arbejdsløshedskasser fik Krisefonds oprettet.

Nu kan man jo sige, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) har sagt, at Hjælpen ikke vil naa til Bunds. Jeg ved ikke rigtig, hvad man mener med, at Hjælpen ikke naa til Bunds. Hvis det ærede Medlem mener, at gennem dette burde enhver, der ikke har Arbejde, kunne blive hjulpet, hvis det ærede Medlem mener det med „at naa til Bunds“, saa kan det være rigtigt. (Ludvig Christensen: Jeg nævnte jo Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse). Naar det ærede Medlem nævner f. Eks. Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse og vil hævde, at den ikke er i Stand til at oprette Krisefond efter disse Regler, vil jeg ganske afgjort sætte den modsatte Opfattelse overfor det ærede Medlems. Jeg forstaar meget vel de Vanskeligheder, som Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse er inde i. Jeg kender dens Forhold meget nøje — til Bunds tør jeg maaske sige, men i alt Fald meget nøje —, jeg ved meget nøje, hvilke Laan Kassen har stiftet, og hvilke Byrder den maa lægge paa sine Medlemmer. Men jeg føler mig overbevist om, at i 30 Sommer- og Efteraarsuger, i hvilke der er Arbejde — og forhaabentlig vil der blive godt med Arbejde —, kan man bære en Byrde af 50 Ø. pr. Uge, og skulde denne Byrde berede Vanskeligheder, siger jeg, at Tiden ikke er inde til Krig. Derfor er det heller ikke nødvendigt at opsamle Midler til at føre Krig, saa maa man under Hensyn til de saarede og faldne, som den nuværende industrielle Organisation paa begge Sider medfører, se bort fra at opsamle Krigskasser og gennem et formindsket Kontingent til disse Kasser sætte Arbejderne i Stand til at tilvejebringe det fornødne indenfor deres Krisefonds, saaledes at de kan komme ud over Vanskelighederne.

Man siger altsaa, at man ikke vil kunne „hjælpe til Bunds“. Jeg vil dog stille følgende Betragtning op overfor det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds. Lad os regne med Arbejdsløshedskasser med et samlet Medlemsantal af ca. 200 000. Oprettet disse Krisefonds, faar de som Grundfond et Tilskud paa 2 Mill. Kr., de faar paa meget gunstige Vilkaar et Laan paa 1 Mill. Kr., i alt 3 Mill. Kr., og det kræves af dem, at de i Løbet af 30 Uger gennem et Kon-